

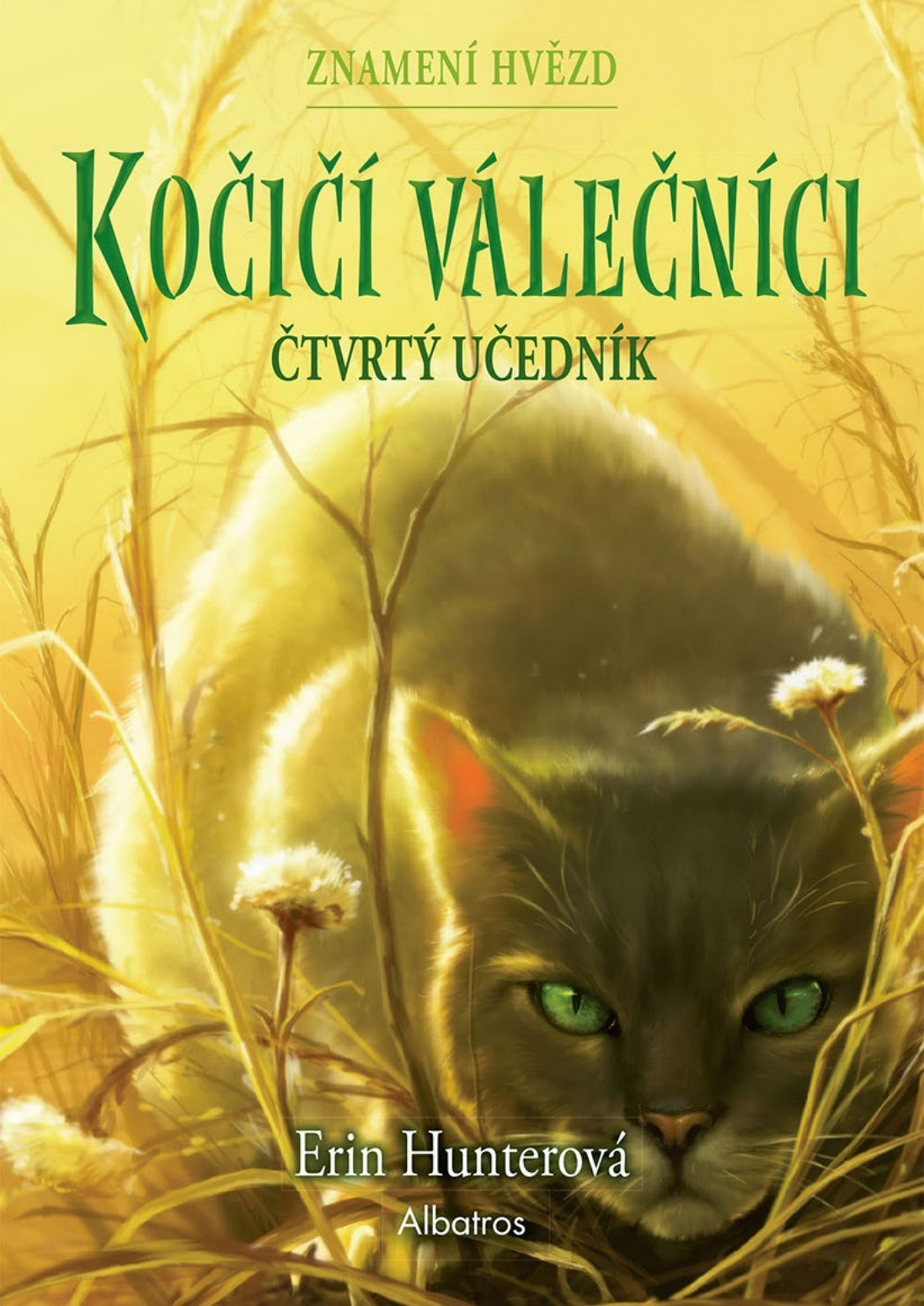
ZNAMENÍ HVĚZD

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ČTVRTÝ UČEDNÍK

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci: Znamení hvězd (1) – Čtvrtý učeďník

Vyšlo také v tištěné verzi

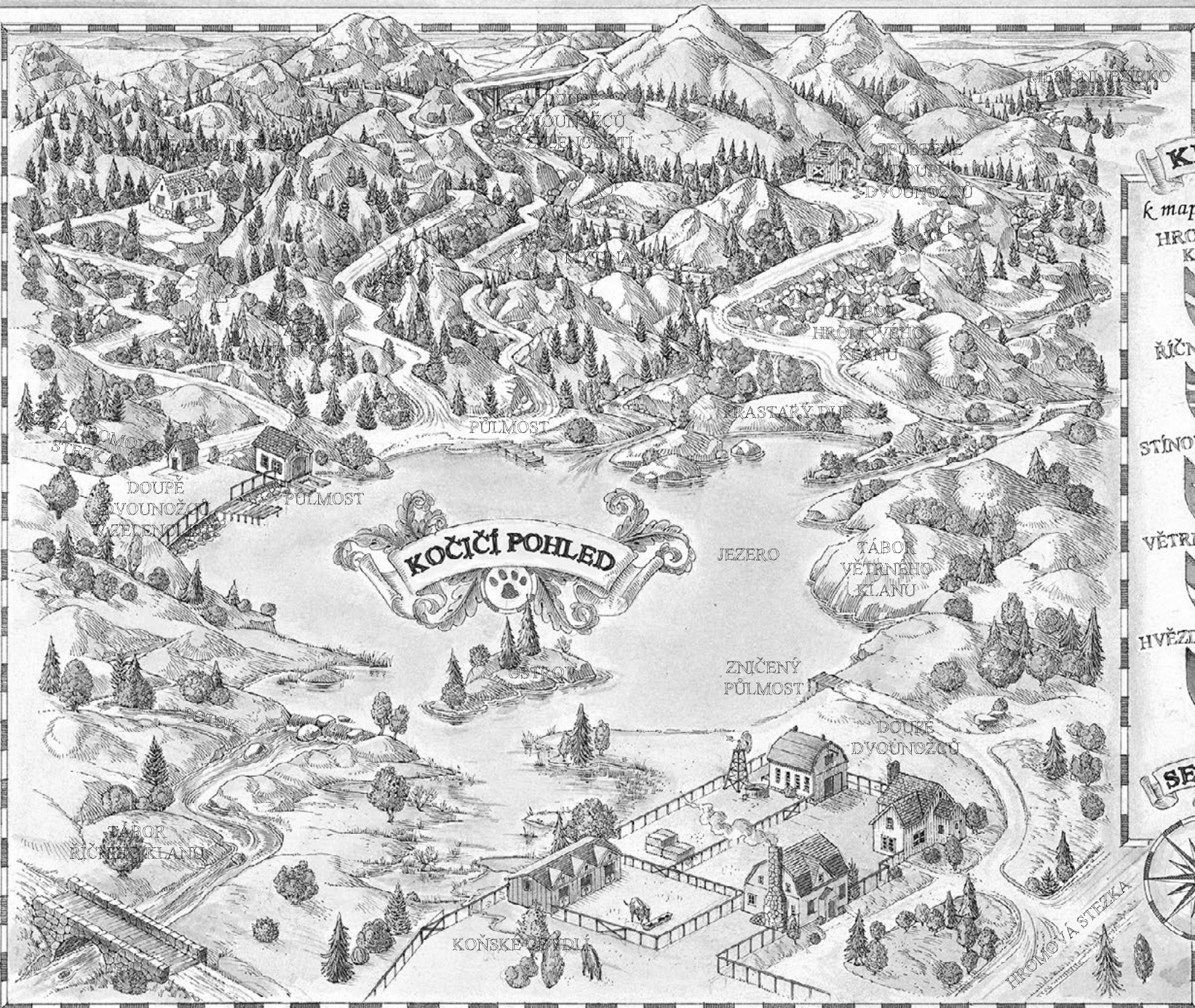
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci: Znamení hvězd (1) – Čtvrtý učeďník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žáďná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

RÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové

ZNAMENÍ HVĚZD

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ČTVRTÝ UČEDNÍK

Erin Hunterová

Albatros

Přeložila Beata Krenželoková

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

LÉČITEL

SOJČIPÍRKO – šedý mourek

VÁLEČNÍCI

(KOCOŮŘI A KOČKY BEZ KOŽAT)

ŠEDÝ PRUH – šedý kocour s dlouhou srstí

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka se zelenými očima

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovými očima

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými skvrnami

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

ŠÍPKOTLAPKA – učednice

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenýma očima

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovýma
očima, bývalá léčitelka

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým břískem a jantaro-
výma očima

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

BOBULÁK – krémově zbarvený kocour

LÍSKOCHVOSTKA – malá šedobílá kočka

KVĚTINOTLAPKA – učednice

MYŠOVOUS – šedobílý kocour

ČMELÁKOTLAPKA – učedník

POPELOUŠKA – šedá mourka

LVÍ PLAMEN – zlatý mourek s jantarovýma očima

LÍŠOUN – mourovatý kocour s ryšavou srstí

LEDOUŠKA – bílá kočka

MAKOMRÁZKA – žlutohnědá kočka

ŽABOUN – černobílý kocour

RŮŽINA – kočka s tmavě krémovým kožíškem

MÍLA – pruhovaná šedá mourka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

ŠÍPKOTLAPKA – tmavě hnědá kočička

KVĚTINOTLAPKA – žlutohnědá a bílá kočička

ČMELÁKOTLAPKA – velmi světle šedý kocourek s černými pruhy

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenými očima

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenými očima, matka Břízákových koťat: Holubičky (šedá kočička) a Břečťanky (bílá mourovatá kočička)

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

FEŠÁK – baculatý mourek se šedivým čumáčkem, bývalý samotář

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

PLAMENNÝ OCAS – zrzavý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

FRETKOTLAPKA – učedník s krémovým a šedým kožíškem

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

JABLOUŠKA – strakatá hnědá kočka

VRAŇÁK – černobílý kocour

KRYSOJIZVÁK – černý kocour s dlouhou jizvou přes záda

BOROVICOTLAPKA – černá učednice

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

ŠPAČKOTLAPKA – zrzavý učedník

OLIVOUŠKA – žlutohnědá kočka

SOVÍ DRÁP – světle hnědý mourek

REJSKONOŽKA – šedá kočka s černýma nohama

SPÁLOCHLUP – tmavě šedý kocour

RUDOVRBÁK – strakatý hnědozrzavý kocour

TYGRÍ SRDCE – tmavě hnědý mourek

SVĚTLOUŠKA – kočka s krémovým kožíškem

MATKY

STŘAPINA – mourovatá kočka s dlouhou srstí, zježenou na všechny strany

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

HADÍOCAS – tmavě hnědý kocour s mourovatě pruhovaným ocasem

BĚLOVODA – bílá kočka s dlouhou srstí, slepá na jedno oko

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

POŠTOLÍK – strakatý šedý léčitel

VÁLEČNÍCI

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

FOUSKOTLAPKA – světle hnědý učedník

BĚLINA – malá bílá kočka

NOČNICE – černá kočka

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

LISTOOCAS – tmavý mourek s jantarovýma očima

MRAVENČÁK – hnědý kocour s jedním černým uchem

ŽHAVOUN – šedý kocour s dvěma tmavými tlapkami

VŘESOCHVOSTKA – světle hnědá mourka s modrýma očima

HLODÁŠOTLAPKA – šedobílá učednice

VÁNKOCHLUP – černý kocour s jantarovýma očima

BALVANOTLAPKA – velký světle šedý učedník

OSTŘICOFOUSKA – světle hnědá mourka

VLAŠTOCHVOSTKA – tmavě šedá kočka

SLUNEČNOUŠKA – žlutohnědá kočka s velkou bílou skvrnou na čele

STARŠÍ

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOZÁŘE – tmavě mourovatá učednice

VÁLEČNÍCI

RÁKOS – černý kocour

DUTOTLAPKA – šedý, mourovatý učedník

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek
ŠEDOMLHA – světle šedá mourka
PSTRUHOTLAPKA – světle šedá, mourovatá učednice
MÁTOCHLUP – světle šedý mourek
LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrýma očima
STŘEVLOCHVOSTKA – tmavě šedá kočka
MECHOTLAPKA – hnědobílá učednice
OBLÁZKONOŽKA – strakatý šedý kocour
HBITOTLAPKA – světle hnědý učedník
SLÉZOUN – světle hnědý mourek
ČERVENČÍ KŘÍDLO – žlutohnědý a bílý kocour
BROUKOFOUS – hnědobílý mourek
OKVĚTNOUŠKA – šedá a bílá kočka
TRÁVOCHLUP – světle hnědý kocour
VYDŘINA – tmavě hnědá kočka
KÝCHOTLAPKA – šedobílý učedník
LIJÁK – strakatý šedomodrý kocour

MATKY

ŠEROUŠKA – hnědá mourka
MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

STARŠÍ

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour
HRABOŠÁK – malý hnědý mourek
KVĚTINA – světle šedá kočka
SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka
MRŠTNÝ OCAS – zrzavobílý kocour

**KOČKY,
KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU**

KOUŘ – svalnatý šedobílý kocour, který žije ve stodole u koňského
obydlí

NIITKA – malá šedobílá kočka, která žije u koňského obydlí

OSTATNÍ ZVÍŘATA

PŮLNOC – jezevčice vzhlížející ke hvězdám, která žije u moře

ÚVOD

Voda plynule přetékala přes okraj skály a se hřmotem se valila do strže. Dole dopadala do zpěnné tůňky. Paprsky zapadajícího slunce roztančily ve spršce vodních kapek nespočet duhových odlesků.

O kousek dál proti proudu seděly na břehu řeky tři kočky. Všechny sledovaly, jak k nim přichází čtvrtá – opatrně našlapovala po měkkém mechu, který pokrýval břeh. Na packách a šedomodrém kožíšku se jí třpytila hvězdná záře.

Nově přichozí se zastavila a svýma ledově modrýma očima přejela po kočkách, které na ni čekaly. „U všech klanů, proč jste se chtěli sejít právě tady?“ otázala se a podrážděně si oklepala jednu přední packu. „Je tu příliš mokro a takový hluk, že neslyším ani svoje myšlenky.“

Kočka se šedivým, rozčuchaným kožíškem vstala a postavila se k ní čelem. „Přestaň si stěžovat, Modrá hvězdo. Vybrala jsem tohle místo právě proto, že je tu vlhko a hluk. Chci vám říct něco, co by neměl slyšet nikdo další.“

Zlatý mourovatý kocour na ni mávl ocasem. „Pojď se posadit vedle mě. Je tu suché místočko.“

Modrá hvězda k němu došla a posadila se, ale pohrdavě si u toho odfrkla. „Jestli tohle je suché, Lve, tak já jsem myš.“ Pak se zase otočila k šedé kočce a dodala: „Tak, Žlutozubko? O co jde?“

„Prorocství nebylo naplněno,“ mňoukla Žlutozubka. „Tři se konečně sešli, ale první dvě kočky o té třetí možná neví.“

„Jsi si jistá, že tentokrát už to vážně jsou ti Tři?“ zeptala se Modrá hvězda zostra.

„Sama víš, že ano.“ Tentokrát promluvila krásná kočka se žlutohnědou a bílou srstí – laskavě se své bývalé klanové velitelce uklonila. „Neměli jsme tu noc, kdy se Jedna narodila, všichni ten samý sen?“

Modrá hvězda trhla špičkou ocasu. „Možná máš pravdu, Tečko. Ale už se toho semlelo tolik, že je těžké něčemu věřit.“

„Samozřejmě že má pravdu.“ Žlutozubka zastříhala ušima. „Ale jestli Sojčipírko a Lví plamen tu Jednu nepoznají, tak by mohly nastat další potíže. Chci jim poslat znamení.“

„Cože?“ Modrá hvězda se opět postavila a panovačně začala máchat ocasem, jako by stále měla nad starou léčitelkou nějakou autoritu. „Žlutozubko, zapomněla jsi už snad, že to není naše prorocství? Mohlo by být nebezpečné do něj jakkoli zasahovat. Myslím, že bychom to měli nechat být.“

Tečka zmateně zamrkala. „Nebezpečné?“

„Myslíte si, že je dobrý nápad mít v klanech kočky, které jsou mocnější než hvězdy?“ zeptala se Modrá hvězda vyzývavě a postupně se otočila ke každé kočce. „Mocnější, než jsme my, jejich válečníctví předci?“ Mávla ocasem kolem sebe, jako by ukazovala

na své neviditelné druhy, kteří se momentálně proháněli někde jinde v tom krásném lese plném kořisti. „Co se stane z Hromového klanu, pokud...“

„Měj víru, Modrá hvězdo,“ přerušil ji opatrně Lev. „Jsou to hodné a oddané kočky.“

„To jsme si mysleli i o Cesmínolístce!“ opáčila Modrá hvězda.

„Už se znovu nezmýlíme,“ mňoukla Žlutozubka. „Ať už to proroctví pochází odkudkoli, musíme mu věřit. A musíme věřit našim druhům u jezera.“

Tečka otevřela tlamičku, aby něco řekla, ale hned ji zase zavřela, když se v podrostu o několik liščích délek dál ozvalo zašustění, jak se jím někdo prodíral. Pak se ven vyřítila kočka se stříbřitým kožíškem; rozběhla se k nim, zatímco kolem ní vířily hvězdy.

„Pírko!“ zvolala Modrá hvězda. „Co tu děláš? Špehuješ nás?“

„Tady už jsme všichni druhové,“ připomněla jí bývalá říční válečnice. „Tušila jsem, proč se tu scházíte, a...“

„Tohle je záležitost Hromového klanu, Pírko,“ podotkla Žlutozubka a ukázala u toho své ostré žluté zuby.

„Ne, není!“ utrhla se na ni Pírka. „Sojčipírko a Lví plamen jsou napůl z Větrného klanu, jsou to přece Vranipírkovi synové.“ Modré oči se jí zalily znepokojením. „Záleží mi, co se s nimi stane. Musím na ně dohlížet. A pro Cesmínolístku truchlím stejně jako vy.“

Tečka k ní natáhla ocas a pohládila ji po rameni. „Má pravdu. Ať zůstane.“

Žlutozubka pokrčila rameny. „Nejsou to naši synové, Pírko,“ upozornila ji nezvykle něžně. „Můžeme je varovat a navést je, ale nakonec si musí vybrat cestu sami.“

„To musí udělat všichni synové a dcery, Žlutozubko,“ podotkla Modrá hvězda.

Žlutozubčin výraz na okamžik potemněl a její jantarové oči se upřely na něco v dáli, jako by se jí na nebi promítal celý život bolestných vzpomínek. Slunce už sklouzlo za obzor a načervenalé mraky se barvily do černa. V tůňce pod vodopádem zahalily vířící pěnu stíny.

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Lev. „Žlutozubko, říkála jsi, že jim chceš poslat znamení.“

„Pořád si myslím, že bychom se do toho neměli plést,“ trvala na svém Modrá hvězda dřív, než stihla Žlutozubka odpovédět. „Třetí kočka je už teď dost silná a chytrá, i když ještě nevíme, jakou výjimečnou moc má. Pokud je to opravdu ona, nezjistí to i sama?“

„Nemůžeme jen tak sedět a nic neudělat!“ namítla Pírka a zaryla přitom drápy do vlhké půdy. „Ty mladé kočky potřebují naši pomoc!“

„Taky si myslím,“ souhlasil Lev s přikývnutím. „Kdybychom se do toho předtím pletli víc,“ ohlédl se na Modrou hvězdu, „tak jsme nemuseli přijít o Cesmínolístku.“

Modré hvězdy se zježily chlupy v zátylku. „Cesmínolístka se rozhodla sama. Ty kočky musí žít své vlastní životy. Nikdo to za ně neudělá.“

„Ne, ale můžeme je navést,“ mňoukla Tečka. „Souhlasím se Žlutozubkou. Myslím, že bychom jim měli seslat znamení.“

„Vidím, že už jste se všichni rozhodli,“ povzdechla si Modrá hvězda a nechala chlupy zase slehnout. „Tak dobře, dělejte, co uznáte za vhodné.“

„Sešlu jim znamení.“ Žlutozubka se uklonila; v tu chvíli ostatní kočky na okamžik spatřily za tím pocuchaným kožíškem a hrubým chováním i hlubokou moudrost léčitelky, kterou kdysi bývala. „Sešlu jim znamení hvězd.“

„Komu ho sešleš?“ zeptala se Modrá hvězda. „Lvímu plameni, nebo Sojčipírkovi?“

Žlutozubčiny jantarové oči zářily v posledním náznaku světla, když se ke své bývalé velitelce otočila. „Ani jednomu,“ mňoukla. „Sešlu ho té třetí kočce.“

KAPITOLA 1

Na obloze bez mráčku visel úplněk a vrhal na ostrůvek husté černé stíny. Listy Velkého dubu šustily v teplém vánku. Lví plamen seděl mezi Hnědouškou a Šedým pruhem a měl pocit, že se nedokáže pořádně nadechnout.

„Jeden by si myslel, že v noci bude chladněji,“ zabručel.

„To ano,“ povzdechl si Šedý pruh a nepohodlně se zavrtěl na suché prašné zemi. „V tomhle období je stále jen tepleji. Ani už si nepamatuju, kdy naposledy přelo.“

Lví plamen natáhl krk, aby nakoukl přes hlavy ostatních koček a našel svého bratra, Sojčipírka, který seděl mezi ostatními léčiteli.

Jednofousý měsíc právě oznámil, že umřel Hnědouš. Poštolík, zbývající větrný léčitel, vypadal nervózně, že poprvé zastupuje svůj klan o samotě.

„Sojčipírko říkal, že mu Hvězdní o tom suchu nic neřekli,“ mňoukl Lví plamen na Šedého pruha. „Zajímalo by mě, jestli někdo z dalších léčitelů...“

Odmlčel se, jelikož velitel Hromového klanu, Ohnivý měsíc, se právě postavil na větví, na které předtím seděl, zatímco čekal, až na něj přijde řada. Říční velitelka, Levharthvězda, vzhledla ze své větve o něco níž, a Jednofousý měsíc, velitel Větrných, seděl mezi dvěma větvíčkami o pár délek ocasu výš. Černý měsíc, velitel Stínových, byl sotva vidět a mezi listy nad větví Jednofousého měsíce se leskly jen jeho oči.

„I Hromový klan sužuje horko, jako všechny ostatní,“ začal Ohnivý měsíc. „Ale zvládáme to dobře. Dva naši učedníci se stali válečníky a obdrželi svá válečnická jména: Žaboun a Růžina.“

Lví plamen vyskočil na packy. „Žaboun! Růžina!“ zvolal. Zbytek hromových koček se k němu připojil společně s několika válečníky z Větrného a Stínového klanu, ale jak si Lví plamen všiml, tak celý Říční klan zůstal zticha a hleděl na ně s nevraživostí v očích.

Kdo jim zase pocuchal kožíšek? přemýšlel. Bylo to pěkně zlé, aby celý klan odmítl přivítat na Shromáždění nového válečníka. Lví plamen zastříhal ušima. Nezapomene na to, až Levharthvězda příště oznámí nového říčního válečníka.

Oba noví hromoví válečníci rozpačitě sklonili hlavy, ale oči jim zářily, jak je klany vítaly. Bílý mrak, Žabounův bývalý učitel, hrdě vypjal hrud' a Veverka, která učila Růžinu, sledovala oba mladé válečníky s rozzářenými očima.

„Pořád mě překvapuje, že Ohnivý měsíc zvolil za učitelku právě Veverku,“ zamumlal si Lví plamen pod fousky. „Po tom, co lhala, že jsme její kořata.“

„Ohnivý měsíc ví, co dělá,“ odpověděl Šedý pruh; Lví plamen sebou trhl, když si uvědomil, že šedivý válečník slyšel každé jeho

kritické slovo. „Věří Veverce a chce, aby všechny kočky věděly, že je to dobrá válečnice a vážená členka Hromového klanu.“

„Asi máš pravdu.“ Lví plamen zkroutěně zamrkal. Miloval Veverku a tolik si jí vážil, když ji považoval za svou matku, ale teď při pohledu na ni cítil jen chlad a prázdnotu. Zradila ho i jeho sourozence příliš hluboce na to, aby jí odpustil. Nebo ne?

„Jestli už jsi skončil...“ Levharthvězda přehlušila poslední uvítací výkřiky, postavila se a zpražila Ohnivého měsíce pohledem. „Říční klan by taky chtěl něco říct.“

Ohnivý měsíc se říční velitelce uctivě uklonil a ustoupil. Posadil se na svou větev a ocásek si stočil kolem pacek. „Můžeš mluvit, Levharthvězdo.“

Říční velitelka promluvila na Shromáždění jako poslední; Lví plamen si všiml, jak jí netrpělivě cuká špička ocasu, zatímco mluvili ostatní velitelé. Teď přejížděla pronikavým pohledem po všech kočkách shromážděných na mýtině a chlupy v zátylku měla zježené hněvy.

„Zloději kořisti!“ zasyčela.

„Cože?“ Lví plamen vyskočil na packy; jeho polekané mňoukání se ale ztratilo v povyku, když okamžitě vyskočily i další hromové, větrné a stínové kočky.

Levharthvězda na ně shlížela s vyceněnými zuby a vůbec se nesnažila ten rozruch utišit. Lví plamen instinktivně vzhlédl, ale měsíc nezakryly žádné mraky; Hvězdný klan to urážlivé obvinění nijak nerozhněvalo. *Jako by ostatní klany chtěly krást jejich slizké, smradlavé ryby!*

Vůbec poprvé si všiml, jak říční velitelka vypadá; ze skvrnitého kožíšku jí vyčuhovaly kosti ostré jako břitva. A když se Lví

plamen rozhlédl, uvědomil si, že ostatní říční válečníci vypadají stejně; byli dokonce ještě hubenější než větrné kočky, které byly hubené, i když bylo kořisti spousta.

„Hladovějí...“ zamumlal.

„Všichni hladovíme,“ opáčil Šedý pruh.

Lví plamen si povzdechl. Šedý válečník měl pravdu. V Hromovém klanu museli lovit a cvičit za úsvitu a za soumraku, aby se vyhnuli spalujícímu vedru během dne. V hodinách, kdy bylo slunce nejvýš, spali stočení do klubíčka ve vzácném stínu u skalních stěn kotliny. Pro jednou panoval mezi klany mír, ale Lví plamen měl za to, že byli všichni jen příliš slabí, aby bojovali, a žádný klan neměl kořist, o kterou by stálo za to bojovat.

Ohnivý měsíc se znovu postavil a zvedl ocas, aby se kočky utišily. Mňoukání postupně ustalo a kočky se posadily; při tom vrhaly hněvivé pohledy na říční velitelku.

„Jsem si jistý, že máš dobrý důvod pro to, abys nás všechny takhle obvinila,“ mňoukl Ohnivý měsíc, když už ho bylo slyšet. „Vysvětlíš nám to?“

Levharthvězda mrskla ocasem. „Všichni si berete ryby z jezera,“ zasyčela. „A ty ryby patří Říčnímu klanu.“

„Ne, nepatří,“ namítl Černý měsíc a vystrčil hlavu z listoví. „Jezero hraničí s územím nás všech. Máme na ty ryby stejné právo jako vy.“

„Zejména teď,“ dodal Jednofousý měsíc. „Všichni kvůli suchu trpíme. Kořisti na našich územích je pramálo. Kdybychom nemohli žrát ani ryby, umřeli bychom hladu.“

Lví plamen v úžasu hleděl na oba velitele. Vážně byli Stínoví a Větrní tak hladoví, že na své hromádky s kořistí přidávali i ryby? Musejí na tom být vážně špatně.

„Ale pro nás je to horší,“ trvala na svém Levharthvězda. „Říční nežerou žádnou jinou kořist, takže všechny ryby by měly patřit nám.“

„Máš myši mozek?“ Veverka vyskočila na nohy a zamávala svým chlupatým ocasem. „Chceš říct, že říční kočky nemůžou žrát žádnou jinou kořist? Připouštíš, že tví válečníci jsou tak neschopní, že nezvládnou ulovit ani myš?“

„Veverko,“ ozval se důrazně Ostrodráp, zástupce velitele Hromového klanu, který seděl s ostatními zástupci na dubovém kořenu a právě se postavil. Když pokračoval, jeho hlas zněl zdvořile, ale chladně. „Ty nemáš právo tady mluvit. Avšak,“ dodal a vzhlédl k Levharthvězdě, „máš pravdu.“

Lví plamen sebou trhl, když uslyšel Ostrodrápův tón – nedokázal ovládnout své pocity, aby mu nebylo Veverky líto, když se znovu posadila a sklopila hlavu jako učednice, kterou na veřejnosti právě pokáral její učitel. Už uplynulo šest úplňků, celá dvě období, a Ostrodráp své bývalé partnerce stále neodpustil, že prohlašovala Lístčina kotata za svá – a tím pádem i za jeho. Lví plamen se stále cítil omráčeně, kdykoli si vzpomněl, že Ostrodráp a Veverka nejsou jeho skuteční rodiče. Spolu s bratrem, Sojčipírkem, se narodili bývalé hromové léčitelce, Jezerní lístce, a Vranipírkovi, větrnému válečníkovi. Od té doby, co vyšla pravda napovrch, spolu Ostrodráp a Veverka skoro nepromluvili, ale Ostrodráp zároveň Veverku nijak netrestal – nedával jí ty nejtěžší úkoly nebo nejnebezpečnější hlídky, jen se postaral o to, aby se jim při plnění povinností nezkřížily cesty.

Veverčina lež byla sama o sobě už tak dost zlá, ale když přiznala, co udělala, všechno bylo ještě horší. Pověděla pravdu v zoufalé

snaze zachránit svá kotata před Šedivákovým vražedným hněvem, který pramenil z toho, že před ním dala přednost Ostrodrá-povi – měsíce před tím, než se Lví plamen a jeho sourozenci narodili. Plamenova a Sojčipírkova sestra, Cesmínolístka, Šediváka zabila, aby mu zabránila vyzradit to tajemství na Shromáždění. Pak Cesmínolístka zmizela za hromadou propadlé hlíny, když se pokoušela tunely uniknout, aby mohla začít nový život. Její bratři teď museli přijmout, že pocházejí ze dvou klanů a že jejich otec, Vranipírko, s nimi nechce mít nic společného. A navíc se na ně někteří jejich druzi stále dívali podezřívavě, což Lvího plameny rozpalovalo do ruda.

Jako bychom měli klan zradit jen proto, že jsme zjistili, že náš otec je větrný válečník! Kdo by se chtěl přidat k těm vychrtlým požíračům králíků?

Lví plamen sledoval Sojčipírka a přemýšlel, jestli si zrovna říká to samé. Jeho bratr upíral své slepé modré oči na Ostrodrápa a uši měl nastražené, ale bylo těžké rozpoznat, co se mu honí hlavou. Lvímu plamenovi se ulevilo, že ostatní kočky se zjevně příliš soustředí na to, co říká Levharthvězda, než aby věnovaly jakoukoli pozornost sporu mezi Ostrodrápem a Veverkou.

„Ryby v jezeře patří Říčnímu klanu,“ pokračovala Levharthvězda tenkým a pronikavým tónem; jako vítr, co hvízdá v rákosí. „Jakákoli kočka, která je bude odteď lovit, pocítí naše drápy. Naše hraniční hlídky budou kontrolovat celé území kolem jezera.“

Lví plamen si představil jezero takové, jaké bývalo; vlny šplouchající o travnaté břehy, kde se jen tu a tam objevily úzké pásy písku nebo oblázků. Teď se voda stáhla doprostřed a všude kolem bylo jen bahno, které na neúrodném slunci v období zelenolístí

usychalo a praskalo. To si Levharthvězda vážně chtěla nárokovat to pusté místo jako součást říčního území?

„Jestli nějaká říční hlídka vkročí na naše území,“ zavrčel Jednofousý měsíc a vycenil zuby, „tak si bude přát, aby to nikdy neudělala.“

„Levharthvězdo, poslouchej.“ Lví plamen poznal, že se Ohnivý měsíc usilovně snaží zachovat klid, i když už se mu ježily chlupy v zátylku a na ramenou. „Jestli v tom budeš pokračovat, tak způsobíš mezi klany jen válku. Kočky se zraní. Nemáme už dost problémů na to, abychom si museli přidělovat další?“

„Ohnivý měsíc má pravdu,“ pošeptala Hnědouška Lvímu plameni. „Měli bychom se snažit si vzájemně pomoci, ne se hned ježít a bojovat.“

Levharthvězda se příkrčila, jako by chtěla na ostatní velitele skočit, beze slova zavrčela a vytasila drápy.

Má tu panovat průměří! pomyslel si Lví plamen a zděšeně vytřeštil oči. *Aby klanová velitelka napadla na Shromáždění jinou kočku? To se přece nesmí stát!*

Ohnivý měsíc ztuhl a připravil se, kdyby se na něj Levharthvězda skutečně vrhla. Ta namísto toho však seskočila na zem, zuřivě zapraskala a mávla ocasem na své válečníky, aby se shromáždili kolem ní.

„Držte se od našich ryb dál!“ prskla, zatímco je vedla křovím obklopujícím mýtinu směrem ke stromovému mostu, který vedl z ostrova pryč. Její druhové ji následovali a vrhali po ostatních kočkách nepřátelské pohledy, zatímco je míjeli. Jakmile odešli, propukly na mýtině spekulace a šuškáání, ale hlas Ohnivého měsíce je všechny nekompromisně přehlušil.

„Shromáždění skončilo! Musíme se vrátit na svá území až do příštího úplňku. Ať nám Hvězdný klan svítí na cestu.“

Lví plamen běžel hned za velitelem, když se hromové kočky vydaly kolem jezera zpátky na vlastní území. Voda už byla sotva vidět, jen taková stříbřitá záře v dáli, a na povrchu uschlého bahna se odrazil bledý měsíční svit. Lví plamen nakrčil čumáček, když ucítil puch hniјících ryb.

Jestli jejich kořist takhle smrdí, tak ať si ji Říční klidně nechají!

Před Lvím plamenem šel po boku Ohnivého měsíce Ostrodráp a po velitelově druhém boku zase Prachovous s Kapradinou.

„Co budeme dělat?“ zeptal se zástupce velitele. „Levharthvězda ty hlídky určitě vyšle. Co se stane, až je najdeme na našem území?“

Ohnivý měsíc zastříhal ušima. „Musíme na to jít opatrně,“ mňoukl. „Je dno jezera naše území? Nikdy by nás nenapadlo si ho nárokovat, když bylo ještě pokryté vodou.“

Prachovous si odfrkl. „Jestli ta vyschlá země teď hraničí s naším územím, tak je naše. Říční klan nemá právo tam lovit nebo hlídkovat.“

„Ale vypadali tak vyhladověle,“ mňoukla Kapradina něžně. „A Hromové nikdy ryby z jezera nelovili. Nemůžeme jim ho nechat?“

Prachovous se své partnerce zběžně přitiskl k oušku. „I my máme kořisti málo,“ připomněl jí.

„Nebudeme na říční válečníky útočit,“ rozhodl Ohnivý měsíc. „Ne, pokud nevzkročí na hromové území ohraničené našimi pachovými značkami – tedy na tři délky ocasu od břehu, jak jsme

se domluvili, když jsme sem přišli. Ostrodrápe, zajisti, aby tomu všechny hlídky rozuměly, až je zítra pošleš ven.“

„Samozřejmě, Ohnivý měsíci,“ odpověděl hned zástupce velitele a máchl při tom ocasem.

Lvího plamena rozbrněl kožíšek. Respektoval závěr Ohnivého měsíce, přece jen to byl jeho klanový velitel, ale nebyl si jistý, jestli se tentokrát rozhodl správně. *Co si Říční pomyslí, když jim dovolíme chodit na naši stranu jezera?*

Náhle poskočil, jelikož na svém boku ucítil něčí ocásek, a když se ohlédl, uviděl, že ho dohnal Sojčipírko.

„Levharthvězda má v mozku včely,“ oznámil mu bratr. „Tohle jí nikdy neprojde. Dříve či později se do sebe kočky pustí.“

„Já vím.“ Lví plamen zvědavě dodal: „Slyšel jsem, jak některé stínové kočky na Shromáždění říkaly, že Levharthvězda nedávno ztratila dva životy. Je to pravda?“

Sojčipírko stroze přikývl. „Ano.“

„To ale neoznámila,“ podotkl Lví plamen.

Sojčipírko se zastavil a střílil po svém bratrovi tak vědoucím pohledem, že Lví plamen málem nevěřil, že jeho jasně modré oči skutečně nic nevidí. „No tak, Lví plamene. Akorát by zněla slabě. Kočky nemusí nutně vědět, kolik životů jejich veliteli ještě zbývá.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Lví plamen a šel dál.

„Levharthvězda přišla o jeden život, když se poškrábala o trn a rána se jí zanítila,“ pokračoval Sojčipírko. „A hned potom chytla nějakou nemoc, ze které byla strašně žíznivá a zesláblá. Nevládla si ani dojít k potoku, aby se napila.“

„To ti řekly Křídlenka a Vrbozáře?“ zeptal se Lví plamen, jelikož věděl, že léčitelé se sobě mohou navzájem svěřovat a nemusí

hledět na klanovou rivalitu, kvůli které si válečníci dávají pozor, aby neřekli moc.

„Nezáleží na tom, odkud to vím,“ opáčil Sojčipírko. „Prostě to vím.“

Lví plamen se málem zachvěl. I když věděl, že Sojčipírkova moc pochází z jejich proroctví, stále ho znepokojovalo, že jeho bratr našlapuje po cestách, na které se ještě nikdy nedostala žádná jiná kočka, dokonce ani léčitelé. Sojčipírko věděl věci, aniž by mu je kdokoli řekl. Dokázal vstupovat do snů jiným kočkám a zjišťovat jejich nejhlubší tajemství.

„Asi proto Levharthvězda dělala takový povyk kvůli těm rybám,“ zamumlal Lví plamen a snažil se své znepokojení pustit z hlavy. „Chce všem dokázat, že její klan je pořád silný.“

„Tak to na to jde špatně,“ konstatoval Sojčipírko. „Měla by vědět, že nemůže ostatním klanům rozkazovat. Říční nakonec dopadnou ještě hůř, než kdyby to sucho prostě přechkali na svém vlastním území jako my ostatní.“

Blížili se k potoku, který označoval hranici mezi Větrným a Hromovým klanem. Voda, která ještě v období novolistí divoce proudila do jezera, se scvrkla do tenkého pramínku nazelenalého slizu, který se dal snadno přeskočit. Lví plamen si s úlevou vydechl, když se vrhl do podrostu za ním a pak mezi stromy na vlastním území.

„Možná to všechno přejde,“ mňoukl s nadějí. „Levharthvězda třeba dostane rozum, když se zamyslí nad tím, co jí ostatní velitelé na Shromáždění řekli.“

Sojčipírko si pohrdavě odfrkl. „Ježci se dřív naučí lítat, než Levharthvězda ustoupí. Ne, Lví plamene, jediné, co vyřeší všechny naše problémy, je jezero plné vody.“

Lví plamen procházel vysokou, bujnou trávou a packy se mu při každém kroku zanořovaly do vody. Chladný vánek mu čechral kožíšek. Kdykoli mohl sklonit hlavu a zplna hrdla se napít, ulevit si od té žízně, která ho pálila v krku jako trn. Z rákosí přímo před ním vyskočil hraboš, ale než se po něm Lví plamen stačil vrhnout, něco ho dloublo do boku. Probudil se a zjistil, že je ve svém pelíšku ve válečnickém doupěti a nad ním stojí Bílý mrak. Srst měl přilepenou k tělu a ve vzduchu byl cítit prach.

„Vstávej,“ mňoukl bílý válečník a znovu do Lvího plamena dloubl. „Jsi snad plch?“

„Bylo to vážně nutné?“ postěžoval si Lví plamen. „Zrovna se mi zdál skvělý sen.“

„A teď můžeš jít na vážně skvělou výpravu pro vodu.“ Bílý mrak zněl lhostejně. Od té doby, co vyschly potoky, které zásobovaly jezero, byla jediným zdrojem vody ta mělká zabahněná tůňka na dně jezera. Kočky se tam vydávaly několikrát denně, aby přinesly klanu vodu, a navíc k tomu ještě lovily a hlídkovaly jako obvykle. Noci v zelenolistí se zdály kratší než kdy dřív, když byly všechny kočky z těch povinností tak unavené.

Lví plamen si zešíroka zív. „Dobře, už jdu.“

Následoval Bílého mraka ven z doupěte a vytrásl si zbytky mechu z kožíšku. Nebe už barvily první známky úsvitu, a i když slunce ještě nevyšlo, vzduch už byl teplý a těžký. Lví plamen v duchu zaúpěl při pomýšlení na další suchý a spalující den.

Před doupětem už seděli Lískochvostka se svou učednicí, Květi-
notlapkou, Bobulák a Ledouška; když se objevil Bílý mrak s Lvím
plamenem, všichni se hned postavili. Nikdo z nich nebyl před-

chozí noc na Shromáždění, ale Lví plamen z jejich napjatých výrazů poznal, že už o Levharthvězdných výhrůžkách ví.

„Jdeme.“ Bílý mrak mávl ocasem směrem k trnovému tunelu.

Jak tak Lví plamen běžel lesem za bílým válečníkem, zaslechl, jak se Bobulák před Ledouškou naparuje: „Ať si s námi Říční raději nezahrávají, až dojdeme k jezeru. Jestli na mě nějaká kočka vztáhne drápy, dám jí pořádnou lekci.“

Ledouška na to něco zamumlala, ale to už Lví plamen neslyšel. *Bobulák si o sobě myslí, jak je skvělý, pomyslel si. Ale musel by mít myši mozek, aby vyvolával problémy, když nikdo z nás není pro boj dost silný.*

Bílý mrak je naštěstí dovedl k velkému dubu a nařídil jim, ať nasbírají mech, který pak můžou v jezeře namočit. Bobulák už pak nemohl Ledoušce vyprávět, jak je úžasný válečník, když měl tlamičku plnou zelených chomáčů.

Jakmile došli k jezeru, Bílý mrak se zastavil na okraji a rozhlédl se po dně jezera. U břehu vypadalo suché a prašné a objevovaly se v něm klikaté praskliny; o kousek dál se v bledé záři rozbřesku třpytilo. Když se Lví plamen snažil rozpoznat, kde končí bahno a začíná voda, spatřil dál v bahně malé obrysy čtyř koček. Položil svůj mech na zem a zavětřil; dovál k němu slabý pach Říčních smíšený s už dobře známým puchem mrtvých ryb.

„Poslouchejte mě,“ začal Bílý mrak, který už svůj mech taky odložil na zem. „Chceme jen vodu, takže Říční klan nemůže nic namítat. A Ohnivý měsíc se jasně vyjádřil, že nechce, abychom bojovali. Je to jasné, Bobuláku?“ Přísně se při tom na mladého válečníka podíval.

Bobulák neochotně přikývl. „Fajn,“ zamumlal přes plnou tlamičku.

„Tak na to nezapomeňte.“ Naposledy po všech střelil pohledem a pak se vydal přes bahno ke vzdálenému jezeru.

Bahno bylo nejdřív ztvrdlé, ale jak se hlídka blížila k vodě, Lví plamen zjistil, že se mu packy s každým krokem propadají. „To je nechutné,“ zamumlal přes mech v tlamičce, když se snažil z pacek setrást lepkavý hnědý nános. „To už nikdy nevyčistím.“

Když se přiblížili k okraji vody, Lví plamen uviděl, že říční kočky se shlukly k sobě a čekají na ně, aby jim zatarasily cestu; byli tam Rákos a Šedomlha spolu s Vydřinou a jejím učedníkem, Kýchotlapkou.

Všichni vypadali vyhuble a vyčerpaně, ale oči se jim nevraživě leskly a srst měli naježenou, jako by byli ochotní skočit do boje pro pár myších ocásků.

Rákos udělal krok vpřed. „Zapomněli jste, co vám Levharthvězda říkala včera večer na Shromáždění?“ otázal se. „Ryby v jezeře patří Říčnímu klanu!“

„Nejsme tu kvůli rybám,“ odpověděl Bílý mrak klidně, když položil mech na zem. „Chceme jenom vodu. Tu nám upírat nebudete, ne?“

„Nemáte na svém území žádné řeky?“ ozvala se Šedomlha.

„Všechna koryta vyschla, jak dobře víš.“ Lví plamen si všiml, že Bílému mrakovi už při odpovědi podrážděně cukla špička ocasu; bílý válečník byl vznětlivý a bylo pro něj těžké se ovládnout. „Potřebujeme vodu z jezera.“

„A vezmeme si ji, ať už se vám to líbí, nebo ne,“ dodal Bobulák, který položil mech na zem a výhružně udělal krok vpřed.

Všechny čtyři říční kočky okamžitě vytasily drápy. „Jezero patří nám,“ zasyčela Vydřina.

Květinotlapka zděšeně vytřeštila oči a Lískochvostka si stoupala před ni, aby za sebe svou učednici schovala. Lví plamen se připravil a vytasil drápy, aby mohl případně vyskočit.

Bílý mrak se otočil na svou hlídku. „Drž jazyk za zuby!“ nařídil Bobulákovi.

„To jim dovolíš takhle s námi mluvit?“ opáčil Bobulák. „Já se jich nebojím, pokud ty ano.“

Bílý mrak popošel kupředu, až se s mladším válečníkem střetl čumáčkem; oči měl jako kousky ledu. „Ještě jedno slovo, a budeš do příštího úplňku vytahovat starším klíšťata. Rozumíš?“

Lvímu plameni projelo tělem překvapení. Bílý mrak byl občas rázný, ale nikdy ho neviděl takhle našťavaného na vlastního druhu. Jako by pro Bílého mraka byla voda teď to nejdůležitější na světě – možná i byla, bez ní by jeho klan oslabila žízeň. Lví plamen přemýšlel, co by se stalo, kdyby se Říčním podařilo zabránit ostatním klanům přiblížit se k jezeru. To by zbylé tři klany vymřely?

Bílý mrak na Bobulákovu odpověď nečekal, otočil se a znovu promluvil k říčním kočkám. „Omlouvám se za našeho válečníka,“ mňoukl. Hlas měl napjatý; Lví plamen věděl, že vynakládá velké úsilí, aby zněl zdvořile. „Asi se přehrál na sluníčku. Velmi bychom ale ocenili, kdybyste nám dovolili vzít si vodu.“

Rákos chvíli mlčel. Lvího plamena svrběly packy, jak se chtěl vrhnout do boje. Bílý mrak je varoval, že jsou na bitvu příliš slabí, ale to nevěděl, že Lví plamen je jedním ze Tří a má moc bojovat i v těch nejkrutějších bitvách, aniž by utřil jediný škrábanec. *Ale vím, že máme dost problémů i bez toho, aniž bychom spolu bojovali.*

Rákos nakonec ustoupil a ocasem mávl na svou hlídku, aby udělala totéž. „Vodu si vezměte, ale ryby ne,“ zavrčel.

Nejsme tu kvůli rybám. Kolikrát vám to ještě máme říkat? pomyslel si Lví plamen.

„Děkujeme.“ Bílý mrak se mu uklonil a přešel k okraji vody. Lví plamen ho následoval, ale dobře si při tom uvědomoval, jak mu říční kočky propichují záda pohledem a sledují každý jeho pohyb. Opět se mu zjezily chlupy. *Tohle je hloupost! Myslí si, že snad propašuju rybu pod kožíškem?*

Viděl, že i jeho druhové jsou naštvaní; Bílému mrakovi cukala špička ocasu a Bobulákovi jiskřily oči, ale měl aspoň dost rozumu, aby zůstal zticha. Ostatní hromové kočky měly zježené chlupy a vrhaly na Říční pohledy přes ramena, když kolem nich procházely.

Lví plamen namočil svůj mech do jezerní vody a trochu se sám napil. Voda byla teplá a chutnala po hlíně a plevelu, takže sotva uhasila jeho žízeň. Přinutil se polknout a trhl sebou, když mu tekutina plná písku sklouzla krkem. Slunce už vyšlo a jeho ostré paprsky zářily přes vrcholky stromů. Na celé obloze nebylo ani známky po nějakém mráčku.

Jak dlouho to ještě takhle vydržíme?

KAPITOLA 2

Sojčipírko probíral byliny, které skladoval v puklině v zadní části svého doupěte. Listy a stonky byly suché a visel na nich zatuchlý pach. *Měl bych sbírat nové, abych měl zásoby na období bezlistí,* pomyslel si. *Ale jak bych mohl, když nic čerstvého neroste?*

Byl už jediným léčitelem Hromového klanu a ten tlak ho tížil v břiše jako kamení. Vzpomínal na všechny ty časy, kdy si stěžoval, že mu Jezerní lístka nařizuje, co má dělat. Teď si přál, aby z léčitelské pozice nikdy neodstoupila a neodešla žít do válečnického doupěte. *Co na tom záleží, že měla koťata? Pořád zná všechny byliny a ví, co má dělat, když se nějaká kočka zraní.*

Rozbrněl ho kožíšek a hořce vzpomínal na to, co se stalo před pár dny, když Šípkotlapka vpálila do tábora a smykem se zastavila před jeho doupětem.

„Sojčipírko!“ vydechla. „Rychle! Ohnivý měsíc je zraněný!“

„Cože? Kde?“

„Dostala ho liška!“ Mladé učedníci se chvěl hlas strachy. „Na hranici se Stínovým klanem, poblíž toho mrtvého stromu.“

„Dobře, už jdu.“ Sojčipírko byl v duchu stejně vydešený, ale přinutil se znít sebevědomě. „Najdi Jezerní lístku a pověz jí to.“

Šípkotlapka polekaně zalapala po dechu, ale Sojčipírko se nezastavil, aby se jí zeptal proč. Popadl pár stonků přesličky, proběhl trnovým tunelem a zamířil k hranici se Stínovým klanem. Až když byl na cestě, vzpomněl si, že Jezerní lístka už není léčitelkou.

Než dorazil k mrtvému stromu, dovál k němu pach krve, který ho dovedl až k veliteli. Ohnivý měsíc ležel na boku v trsu kapradí, dýchal přerývaně a mělce. Bouřka a Šedý pruh se krčili nad ním, zatímco Trnodráp stál na pařezu a hlídal.

„Díky Hvězdnému klanu!“ zvolala Bouřka, když se Sojčipírko objevil. „Ohnivý měsíci, Sojčipírko je tu. Vydrž.“

„Co se stalo?“ zeptal se Sojčipírko a opatrně ohmatal hromového velitele bok. Sevřel se mu žaludek, když našel dlouhou ránu, ze které se mu řinula krev.

„Byli jsme na hlídce a vyskočila na nás liška,“ odpověděl Šedý pruh. „Vyhnali jsme ji, ale...“ Hlas se mu zadrhl v hrdle.

„Najděte mi nějaké pavučiny,“ nařídil jim Sojčipírko. Začal žvýkat přesličku, aby vytvořil léčivý obklad. *Kde je Jezerní lístka?* ptal se sám sebe v agónii. *Nevím, jestli to dělám správně.*

Přitiskl léčivý obklad na ránu na velitelově boku a obepnul ho pavučinami, které mu Šedý pruh vtiskl do pacek, ale než to stihl dokončit, uslyšel, že se dech Ohnivého měsíce stále zpomaluje, až se nakonec už nenadechl.

„Přichází o život,“ špitla Bouřka.

Sojčipírko mu dál ochromeně přikládal obklad na místo, aby se Ohnivý měsíc zotavil a přestal krváčet. Čas jako by se nepřirozeně

táhl, a Sojčipírkovi to v mysli vířilo, jak se snažil spočítat, kolik životů jejich veliteli ještě zbývá.

Nebyl to jeho poslední život, že ne? Nemohl být!

Už se téměř vzdal naděje, když se Ohnivý měsíc rozkašlal a znovu začal dýchat. Zvedl hlavu a zesláble mňoukl: „Děkuji, Sojčipírko. Neboj se, za chvíli budu v pořádku.“

Ohnivý měsíc se pak vydal zpátky do tábora a opíral se Šedému pruhovi o rameno, zatímco Bouřka šla nervózně vedle něj z druhé strany a Trnodráp hlídal vzadu. Sojčipírko si to ale nedokázal odpustit. *Potřeboval jsem Jezerní lístku, a ona tu nebyla.* Jeho bývalá učitelka se neobjevila, dokud už neměli skalní kotlinu na dohled. Lovila u hranice s větrným klanem a Šípkotlapce trvalo dlouho, než ji našla.

„Udělalš, cos mohl,“ ujistila Sojčipírka, když jí pověděl, co se stalo. „Někdy se nic jiného dělat nedá.“

Ale Sojčipírko tomu úplně nevěřil; věděl, že Jezerní lístka by Ohnivého měsíce zachránila, kdyby tam byla.

Můj klanový velitel přišel o život kvůli mně, pomyslel si zahořkle. Co jsem to pak za léčitele?

Ted' už roztřídil všechny byliny, popadl do tlamičky starček a vydal se k doupěti starších. Když se skrčil pod vnějšími větvíčkami lísky, zjistil, že Myška leží stočená do klubíčka poblíž kmene a tiše chrápe, zatímco Dlouhý a starý samotář Fešák sedí vedle sebe ve stínu skalní stěny.

„Takže ten jezevec si o to prostě říkal, víš, a tak jsem ho vystopoval...“ Fešák se odmlčel, když Sojčipírko do doupěte vstoupil. „Ahoj, mladíku! Co pro tebe můžeme udělat?“

„Dejte si tyhle byliny.“ Sojčipírko položil stonky na zem a rozdělil je na tři hromádky. „Je to starček, posilní vás.“

Uslyšel Fešákovo sípání, když k němu starý samotář přišel a packou do bylin dloubl. „Tohle? Vypadá to zvláště.“

„Je jedno, jak to vypadá,“ zasyčel Sojčipírko skrz zaťaté zuby. „Prostě to sežer. A ty taky, Dlouhý.“

„Dobře.“ Starší slepý kocour přišel k hromádce a slízl byliny. „No tak, Fešáku,“ mňoukl s plnou tlamičkou. „Víš, že ti to pomůže.“ Hlas měl ochraptělý a krok vratký. Sojčipírkovi se znepokojením zjezily všechny chlupy v kožíšku. Celý klan měl hlad a žízeň, ale zdálo se, že Dlouhý trpí ještě víc. Sojčipírko ho podezíral, že svůj podíl vody a potravy nechává Myšce.

Až budu s Fešákem o samotě, tak se ho zeptám.

Fešák nevěřícně zabručel, ale Sojčipírko slyšel, jak pak starček žvýká. „Chutná to hnusně,“ postěžoval si starý samotář.

Sojčipírko zvedl zbývající byliny a došel k Myšce, která už vstávala, jelikož ji jejich hlasy probudily. „Co chceš?“ zeptala se. „To se tu kočka nemůže ani vyspat?“

Zněla podrážděně jako vždycky, což Sojčipírka ujistilo, že aspoň ona to horko nějak zvládá. *Až bude Myška znít mile a laskavě, teprve pak se začnu bát!*

„Starček,“ mňoukl. „Musíš to sežrat.“

Myška si povzdechla. „Jinak mě budeš otravovat, dokud to neudělám, že? Tak mezitím mi aspoň můžeš říct, co se stalo včera večer na Shromáždění.“

Sojčipírko počkal, dokud neuslyšel, že stará kočka začala byliny kousat, a pak se vrhl do vyprávění událostí předchozího večera.

„Cože?“ Myšce zaskočil list, když se Sojčipírko dostal k tomu, jak Levharthvězda oznámila, že jezero a všechny ryby patří Říčnímu klanu. „To nemůže!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí válečníci: Znamení hvězd (1) – Čtvrtý učedník.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.